

Проповед 165

Какво оставям след себе си?

Прочит: 2. Тимотей 4, 6 - 8, 16 - 18

Скъпи братя и сестри,

Много от хората на този свят се оплакват от теглото, което имат да носят. Оплакват се от какво ли не. Много е трудно да намериш хора, които да са доволни от живота си и от нещата, които им се случват. Почти всички очакват животът им да се развива по начин, който е по-различен от начина, по който се е развивал досега. И това ясно идва да покаже, че много, много малко хора са доволни от живота си на тази земя. Така е и с много голяма част от нас, християните. Ние рядко виждаме нещата, които Бог ни подарява, и копнеем за нещата, които нямаме. Един такъв човек бил недоволен от живота си и от кръста, който трябвало да носи, и постоянно се оплаквал от съдбата си. Тогава Бог решил да направи нещо. В сън мъжът се оказал в една голяма стая и в тази стая имало много кръстове. Имало кръстове от всякакъв вид, и род, и тежест. Един глас му заповядал той да избере един от кръстовете - този, който му се струвал най-добре пригоден за него. Тогава мъжът започнал да обикаля и да изпробва различните кръстове, но все нещо не му достигало и все нещо не било достатъчно. Той опитвал кръст след кръст - един обаче му бил твърде тежък, друг твърде ръбат, друг бил просто неудобен. Имало един, който дори бил златен и блестял примамливо, но не можел да бъде повдигнат. Нито един кръст не му пасвал. Накрая мъжът, след като пробвал всички кръстове още веднъж, избрал един и го занесъл пред престола на Бога. Там, заставайки пред Бога, този човек осъзнал, че кръстът, който е понесъл, е същият кръст, който Бог му бил възложил в живота. Когато се събудил, поел товара в живота си и повече не се оплаквал. Често ние не осъзнаваме колко много Бог е облекчил нашия живот, вираме се в тежестта на задачите, които имаме, и пропускаме да видим благословенията. Не е рядък случаят, в който ние не искаме да поемем никаква отговорност за нещата, които можем да свършим за Бога и за хората от този свят. Понякога задачите ни се виждат толкова тежки, че ние упорито ги заобикаляме. В една болница постъпили двама пациенти. Имали много сходни оплаквания и били в една стая. Оплакването им било, че имали ревматизъм. Предписали им почти еднакво лечение и то едновременно. Двамата легнали на легла, които се намирили едно до друго и терапевтите започнали да действат. Първият пациент виел от болка, гърчел се и се потял, толкова лошо било положението. Бил истински щастлив, когато терапевтът приключил с него. При другия пациент нещата стояли по съвсем различен начин - той не издал нито звук, стоял спокойно и даже се усмихвал. След като терапията приключила, първият попитал втория: „Каж ми не те ли болеше? Или ако те болеше, как можа да издържиш на тази голяма болка? Аз можех да умра от тази болка.” Вторият отговорил, смеейки се: „Не ме болеше даже никак - аз не им дадох болния си крак, а здравия”.... На пръв поглед това е много умно, но в действителност е много глупаво. Защото така болният крак никога няма да оздравее. Често ние, християните, постъпваме по този начин в отношенията си с Бога: Не ставаме посветени християни, защото се страхуваме от товара, който Бог може да ни възложи. Страхуваме се, че ще бъде твърде тежък, преди въобще да сме го опитали. Така не даваме на Бога възможността да работи върху нас. С апостол Павел не беше така. Той беше дал

на Бога целия си живот, беше Му посветил всичко и беше готов да страда заради Бога. Беше готов да носи последствията от решението си и ние можем да видим, че положението му съвсем не беше леко - по-скоро трудно. С днешния текст ще се опитаме да установим докъде сме готови да стигнем за Бога и с Бога. Павел прави три важни изявления, с които описва посоката на живота си - досега и отсега нататък.

1. Павел е готов да си тръгне. **"Защото аз ставам вече принос и времето на моето напускане настава."** Апостолът говори с голямо спокойствие за това, което му предстои. Ако вникнем в текста, можем да открием ситуацията, в която се намира, и как апостолът я възприема. Павел казва за себе си, че става принос. Тези думи в гръцкия, а и в българския език, принадлежат към терминология, която се отнася за жертвоприношенията. Павел живее в реалността на бъдещата си смърт. За него да си отиде от този свят е **"придобивка"** - **"За мен да живея е Христос, а да умра - придобивка"** (Фил. 1, 21). Принасянето на жертва в еврейската традиция е нещо съвсем нормално. Павел изхожда именно от тази традиция. Той вижда живота си като такава жертва. Защо Павел иска да жертва живота си, защо говори за смъртта си с толкова равнодушие или дори можем да кажем, с радостно очакване? Павел беше осъзнал реалността на християнския живот. Когато Исус отиде на кръста, Той умря и унищожи греха. Ние ставаме част от Неговия народ, само като приемем Неговата жертва и умрем за греха, а възкръснем за новия живот с Исус. В този смисъл новия ни живот с Исус е подарък. Ние не сме го заслужили, но го получаваме и той е дар, и не само земният живот, но и вечният. Най-логичното в този случай, осъзнавайки какво Исус е направил за нас на кръста, е да Му дадем всичко, което имаме в този земен живот. Павел казва на едно друго място (Гал. 2, 20): **"Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а живота, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."** Живот, посветен на Исус. Това беше животът, който живееше Павел И ако погледнем Новия Завет, ще видим, че апостолът беше посветил всяка една минута от живота си да служи на Спасителя. Затова за него не беше важно как ще завърши живота си, по-скоро дори мъченическата смърт беше логичен завършек на един живот, преминал под знака на Исусовата благодат. Образът, който апостолът създава, наподобява на отделянето на един кораб от пристанището: **"времето на моето напускане настава"** Павел разглежда живота си на тази земя като едно временно пребиваване. Той идва и, като настанат определен брой години, се връща там, откъдето е дошъл - при Бога. Как гледате вие на вашия живот? Като на временно пребиваване или като на нещо, което ще продължи вечно? Привързани ли сте към нещата от този свят или можете всеки един момент да се разделите с тях? Защото готовността ни да се жертваме за Бога в голяма степен зависи от това до каква степен сме свързани с нещата от този свят. Апостол Павел беше в ежедневна връзка със своя Небесен Отец. Единственото, което беше важно за него, бяха Божиите дела, Той знаеше, че на Небето го очаква много по-добър живот от този, който е имал на тази земя или от живота, който би имал, ако притежаваше всичко, което би си пожелал. Затова не съжаляваше, че напуска земята. Четейки този стих, си струва да си зададем въпроса доколко сме обвързани с нещата от този свят, доколко сме готови да напуснем този свят, доколко сме посветили живота си на Божието дело. Ако ние искаме да спечелим живота си, ни казва Исус, ще го загубим, ако обаче го загубим, ще го спечелим. Загубете живота си за Бога и Божието дело, но бъдете с Него през цялата вечност.

2. Опазих вярата. В една от по-старите песни се пее: "Борба непрестанна е тоз наш живот". Животът ни на тази земя наистина прилича на война. Ние се борим с какво ли не и какво ли не воюва с нас. Подобно е преживяването, което описва апостол Павел: **"Аз се**

подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих;" Апостол Павел нямаше лек живот. Напротив, животът му беше изпълнен с предизвикателства, победи и много разочарования. Важното за Павел не беше, че животът му е протекъл точно по този начин, а че е бил с Бога. За Павел има само една добра кауза - тази на Христос. **"Аз се подвизавах в доброто войнстване"** Няма друга кауза, няма друго, на което Павел би заложил. И наистина, ако погледнем живота му, ще видим, че той наистина беше борба. И Павел се подвизаваше в тази борба по една единствена причина - защото беше убеден, че е застанал на правилната страна, че Този, на Когото служи, иска да го използва за една добра цел - да занесе благата вест между народите в Европа. И наистина Павел служеше с такова усърдие, че след неговото "воюване" светът бе коренно променен. Воювайки обаче, Павел не се задоволяваше с това да отиде някъде и да изпее благовестието, след което да си тръгне, а правеше всичко необходимо за да доведе нещата докрай. Затова и казва: "пътя свърших". Пред очите ни веднага изплува един състезател, който тича по състезателната писта и се е устремил към финала. Когато този състезател пресече финалната линия, пътят е приключен. За Павел животът свършваше и той пресичаше финалната линия с пълното съзнание, че е свършил всичко, което Бог му е възложил. Пътят е завършен не само тогава, когато животът ни приключва, а когато делото, за което Бог ни е призовал, е завършено. Но какво е това дело? ще се запитае ние - това е делото на вярата. И Павел не случайно описва вярата си като опазена - не само неговата собствена лична вяра, но и вярата, която Исус му повери, истината за вярата, която Павел проповядваше. Накрая на пътя Павел стоеше със същата тази вяра, която Бог му беше поверил. Вярата не се променя, посланието не се променя. Това, което Бог ни е поверил, трябва да го носим докрай, независимо колко дълго ще трябва да вървим. За да обобщим тази точка, трябва да си зададем въпросите: Подвизавам ли се в доброто войнстване? Застанал ли съм на правилната страна на духовната война? Полагам ли всичките усилия, на които съм способен, за делото на Исус? Пазя ли истината, която Исус ми е поверил, цяла и непокътната, или се мъча да я представя такава, каквато би се харесала? Защото понякога ние се стремим да подобрим посланието, което проповядваме на хората, за да изглежда по-добро в техните очи. Бог ни е поверил истината. Нека да я пазим и да се трудим упорито, за да стигнем края на този път. Не се колебайте, ако не сте тръгнали, тръгвайте, Бог ще ви води и ще ви дава сили за всичко.

3. Наградата. В края на своя път Павел, подобно на един олимпийски състезател, очаква своята награда: **"...отсега нататък се пази за мене венецът на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден; и не само на мен, а и на всички, които са обикнали Неговото явяване."**В Античния свят с венец се отбелязвала победата на състезателите на олимпийските игри или въобще победата над някого или над нещо. Символът, който Павел използва тук обаче, има още по голяма цена. Той говори не просто за една победа в някоя от борбите, които е имал през живота си, Павел говори за голямата и единствена победа, за праведността и чистотата, която Бог ще му даде при преминаването от този свят в онзи. Това е амнистията, на която се надява Павел - император Нерон може да го осъди, може да го накара да страда сега, но амнистията, която скоро ще дойде от Небето, може да поправи всичко. Апостолът обаче не се концентрира само върху себе си, но обръща внимание и на другите хора, като им напомня, че това, което очаква него на Небето, това, което Бог е приготвил за него, не е за специални хора или за водачи на църквата, а за всеки един, който е обикнал явяването на Исус Христос. Кои са тези, които са обикнали явяването на Исус Христос? Това трябва да сме всички ние. Да обикнеш явяването на Исус Христос означава да живееш живот в очакване на Неговото връщане на тази земя. Живеете ли такъв живот? Можете

ли във всеки момент да кажете с чиста съвест: „Аз живея живот в очакване на Исус Христос!“ Готови ли сте да живеете всеки ден с очакването, че Исус идва за вас? Имате ли увереността, че отсега нататък за вас се пази този великолепен венец на правдата? Помислете върху тези въпроси и си отговорете, защото животът може да завърши много бързо. Как живеете живота си, очаквате ли връщането на Исус? Пази ли се за вас венецът на правдата? И ако отговорите са отрицателни, променете нещо в живота си.

4. Опората на Павел. На какво или на кого разчиташе Павел в тези трудни времена? **"При първата ми защита никой не взе моята страна, а всички ме оставиха; дано не им се вмени това за грях. Но Господ беше с мен и ме укрепи, за да се прогласи напълно посланието чрез мен и да чуят всички езичници; и аз бях избавен от лъвови уста. Господ ще ме избави от всяко дело на лукавия и ще ме спаси и въведе в небесното Си царство; на Когото да бъде слава във вечни векове."** Апостолът беше останал сам. Представете ли си колко трудно е това? Човекът, чрез когото се бяха обърнали толкова много хора към вярата и бяха намерили спасение, беше останал сам. Сигурно е много разочароващо да загубиш подкрепата на хора, в които си инвестирал много. Можем да кажем, че този момент е Павловата Гетсимания. В това изпитание, при което Павел беше изоставен от всички хора, той разбра, че не е сам и че Бог е с него, както стана и с Христос в Гетсимания. Бог го избавя от всяка опасност и от лъвови уста. Какво се има предвид с лъвовите уста? Много се спекулира с това какво означава тук избавянето от лъвови уста и веднага трябва да кажем, че не става въпрос за хвърляне на лъвовете или на дивите животни на арената. Такава съдба е била изключена за Павел, тъй като той е бил римски гражданин. Много повече това сравнение се отнася до сатаната. Той е този, който обикаля като ревящ лъв и търси да откъсне нещо. С тези думи Павел иска да покаже своята увереност и благодарност, че даже в тази безнадеждна ситуация Бог е с Него и няма да допусне лукавият да действа в неговия живот. Благодарността на апостола е изцяло към Бога. Апостолът чувстваше във всяка ситуация, че Бог е този, който ръководи живота му. Уверени ли сте, че Бог действа така във вашия живот, уверени ли сте, че във всеки момент сте в ръката Му? Ако не сте, време е да придобиете такава увереност, защото Бог е с вас, както беше с Павел.

Апостол Павел имаше един нелек живот, изпълнен с много разочарования от хората, с които работеше. Въпреки това обаче, Павел никога не загуби увереността си, защото разчиташе на Исус Христос. Той беше неговата надежда и поглед към бъдещето. Когато мислим за живота на Павел, можем да се запитаме дали ние самите сме готови за Небето? Готови ли сме да си тръгнем от тази земя, уверени ли сме, че сме опазили вярата и че за нас се пази голямата награда в Небето? Уверени ли сте, че Бог е с вас и че ще ви избави от всяко зло и от ноктите на лукавия? Ако не сте, отворете Библията и там можете да придобиете увереност и то не само от живота на Павел. Бъдете уверени християни и живеете свят живот. Амин.